

L'ensenyament a Salt: alerta amb els triomfalismes...!!

Sebastià Parra i Nuño (*)

Si hem de jutjar per les notícies, especialment les de la premsa local, un dia els historiadors pensaran que l'ensenyament a les nostres comarques i molt especialment al nostre poble és gairebé el que es diu la *repera*... Tot són inauguracions de nous centres, acabament d'obres i més obres de reforma, posada en marxa de serveis, notícies de mestres preocupadíssims per l'anomenada «renovació pedagògica», estadístiques sobre l'avenç en el procés de catalanització del nostre aparell educatiu... No trobareu gaire espai — al marge dels articles d'opinió — dedicat als déficits en matèria d'infraestructura, a allò anomenat «fracàs escolar», a la realitat de la vida i dels problemes quotidians de la comunitat escolar des de perspectives un xic autocrítiques, amb exposició de dades i contrastació de parers... No trobareu des de l'Administració cap judici de valor negatiu, el reconeixement de cap cosa mal feta, l'existència de cap problema important ni urgència a assumir al nostre sistema educatiu. Tot, en general, són, com se sol dir, flors i violes...

I fins i tot Salt, el nostre poble, participa d'aquest tractament informatiu... Si repassem els diaris al llarg d'aquest inici de curs escolar i ens fem la pregunta: I a Salt?, Quina és la situació de l'ensenyament?. Doncs la resposta seria més o menys, com diu la Trinca per al tema de l'OTAN: «narinant», «narinant»... És a dir, estem una mica més fotuts, però quasi com pertot arreu... Es parla a vegades del *Llibre Blanc de l'Ensenyament a Salt*, elaborat a finals del curs passat, i per tant es reconeix implícitament que hi ha coses que no quadren, que són molt greus, però de seguida es treu que «déu n'hi do el que s'ha fet!»... S'insisteix una i mil vegades que ja quasi estem a nivell «general». Que l'homologació amb «els bons» és aquí mateix... que hauríem d'estar contents perquè no tenim ja cap aula provisional... Que, en resum, a Salt no fem sinó queixar-nos i fins i tot a alguns ens diverteix practicar una mena de terrorisme verbal destructiu i sense fonament (això últim, és clar, no es diu públicament, però es diu...)

Fa un parell d'hores que he tingut l'ocasió d'assistir a una taula rodona organitzada per l'associació de veïns de

Can Mericana Seca sobre la situació en matèria educativa al nostre poble i el que s'ha dit m'ha fet reflexionar, una vegada més, i he pensat dir breument i sobre la marxa la meua a través del PUNT. Aquí ho teniu...

1. Els déficits en matèria d'ensenyament a Salt són greus. I això des d'una perspectiva quantitativa i també qualitativa. I aquesta afirmació val per a tots els nivells educatius: des de l'escola bressol a l'ensenyament mitjà. Només cal recordar, per posar algun exemple, que a Salt (amb més de 21.000 h.: el cinquè municipi quant a població i el primer quant a creixement demogràfic de les nostres comarques) no tenim cap plaça pública d'escola bressol, ni de formació professional i tot just aquest curs no tindrem cap de les anomenades «aules provisionals» a l'EGB.

2. És innegable l'esforç dels administradors de l'edu-

cació a casa nostra envers els problemes de Salt. Les inversions a l'àrea d'ensenyament els últims cursos han estat realment importants. I a un altre nivell la voluntat política demostrada per l'Ajuntament de Salt en relació amb la problemàtica cultural i educativa al llarg d'aquest primer any de funcionament és quelcom esperançador. Cal dir-ho així, però...

3. Alerta amb els triomfalismes...! Al costat d'importantes inversions hi ha fets i actituds encara poc afavoridors per trobar solucions als greus problemes que patim. Poso el primer aparell d'exemples que em vénen al cap: — És possible que tinguem l'única biblioteca del poble tancada un parell de mesos més dels previstos, per problemes de retard d'una partida de mobiliari. I amb aquest retard, la important funció social i educativa que es portava a terme, a fer punyetes...

— Una experiència doble, d'escolarització de joves de 14-16 anys (que supliria part del déficit en matèria de F.P.) i d'alfabetització de dones és enlaria perquè els necessaris professors d'EPA i d'educació compensatòria sembla que continuaran treballant a Girona — tot i la seva deficient utilització el curs passat — i no a Salt...

4. Insistim: alerta amb els triomfalismes...! Una situació excepcional — com és la nostra — requereix mesures també excepcionals. Si no, no ens en sortirem... Fa més de tres mesos prop d'un centenar de persones relacionades amb les associacions, entitats, i centres culturals i educatius de Salt demanàvem públicament a l'Administració: «la consideració de Salt com a zona d'atenció especial en matèria educativa i l'elaboració d'un primer "Pla d'urgències" que afrontés els déficits — quantitius i qualitius — que patim...». Encara no n'hem obtingut resposta... Serà possible restablir un diàleg entre l'Administració i els sectors afectats i gent interessada per parlar del tema?. Per la nostra part esperem i desitgem que sigui així...

(*) Coordinador de l'equip redactor del llibre Blanc de l'Ensenyament a Salt.

El nou circuit permanent de velocitat a Catalunya i Caldes

Pere Casals i Lezcano (*)

Fa pocs dies, i com a conseqüència d'una proposició no de llei presentada al Parlament de Catalunya pel Grup Socialista, ha tornat a l'actualitat el projecte de construcció d'un nou circuit permanent de velocitat a Catalunya, concretament al municipi selvatà de Caldes de Malavella.

No vull fer en aquestes ratlles — perquè no cal — una valoració de la necessitat d'aquesta instal·lació. El que sí intentaré fer, és una breu explicació de les esmenes que el grup parlamentari de Convergència i Unió al Parlament de Catalunya hi ha presentat.

L'esmena de CiU proposa textualment: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a impulsar els estudis corresponents i, a la vegada, coordinar les actuacions de les entitats públiques competents del Reial Automòbil Club de Catalunya i les federacions catalanes d'automobilisme i motociclisme, als efectes d'aconseguir la creació d'un nou circuit permanent de velocitat a Catalunya».

A més d'aquesta esmena, també es demana la supressió de tres paràgrafs dins de l'exposició de motius, per coherència amb l'esmena presentada.

Una atenta lectura d'aquesta esmena porta de seguida a les següents conclusions:

— CiU vol que el Consell Executiu, amb la prèvia coordinació de les entitats, clubs i federa-

cions esmentats, aconsegueixi la creació d'un nou circuit permanent de velocitat.

— CiU no aparca ni deixa de banda el projecte de circuit de Caldes de Malavella.

— CiU, amb aquesta esmena, dona una eina i un marc al Consell Executiu per tal de treballar i aconseguir, sense més retards, un nou circuit de velocitat per a Catalunya.

Per altra banda, hi ha un fet que és clar — per les declaracions ja fetes al respecte —: la coincidència dels directament implicats que el municipi de Caldes de Malavella és el lloc adient per a la instal·lació del circuit. És per això que, si es mantenen les postures, és fàcil preveure una

ràpida decisió.

Al mateix temps, i tal com ja vaig declarar el propassat 21 de setembre, existeix molt d'interès, tant per part meua com dels altres diputats gironins, que, si s'ha de fer aquest circuit, es faci a les comarques gironines i, concretament, a Caldes de Malavella. Crec que no cal dir el que això suposarà per a les nostres comarques i per a Catalunya.

Confio que amb aquestes ratlles quedi aclarida la posició de CiU respecte al nou circuit permanent de velocitat.

(*) Diputat al Parlament de Catalunya per CiU. President del Comitè Executiu Intercomarcal de la JNC.

DE CADA DIA

La «Setmana de Normalització lingüística»

És reconfortant de tant en tant rebre notícies a l'esperança. Ara mateix m'acaba de trucar el batlle de Lladó, Sr. Caixàs, per informar-me sobre la Setmana de Normalització lingüística que té lloc en aquest històric poble empordanès: Ha començat avui, dia vint-i-quatre de setembre, amb una acció col·lectiva simpàtica i allionadora: El «retolament» de les «coses» de la vila és a dir, que a qualsevol cosa escrita a Lladó el català hi sigui tan normal com pugui ser-ho el castellà a «Blas de los Infantes» o el francès a «Beauvais». No s'obliden les «Lliçons de Català», a través de video, treballs de redacció per a la mainada, sessions de cinema, teatre i conferències i fins i tot aspectes divulgadors que poden semblar intrascendents, però que fan el seu forat, com la distribució de bosses de plàstic a les botigues perquè els compradors hi fiquin el gènere adquirit. Un aspecte que cal tenir en compte, en aquest tipus de «Setmanes», és allò que en diem «ganxo» per al públic. Cal dir que els organitzadors, l'entitat «Arrel Lladonenques», han tingut l'encert d'oferir com a conferenciants persones conegudes i molt competents: Així, M.Àngels Anglada parlarà sobre l'«Evolució de la llengua catalana»; mossèn Josep Calzada, sobre la història de Lladó, i la poetessa lladonenca Montserrat Vayreda dissertarà sobre «Personatges, tradicions i festes locals».

«Viure en català», si més no al llarg d'una setmana, no us sembla un eslògan de futur? Que la Campanya de Normalització lingüística comença d'ultrapassar les fronteres merament urbanes i arriba als pobles de les nostres zones rurals, això vol dir alguna cosa. Ens estem deixant d'un son mastodòntic, alimentat en un primer moment amb pindoles terrorífiques que després, dissortadament, crearen hàbit i feren, de la rutina, la inconsciència de cada dia. No conec, detalladament, el nombre de pobles que han programat aquesta «Setmana». Encara més; si no hagués estat per una amable trucada de l'amic Caixàs fins i tot hauria ignorat la setmana de normalització lladonenca, tot i que tinc el poble com aquell qui diu «a tomb de cantonada». Ens cal informació; una informació que sigui per a nosaltres suport moral; si les poques iniciatives que emprenem no som capaços de divulgar-les, malament rai; els nostres caríssims veïns, de fer-ho, no ho faran pas.

Joan Carreres i Péra